

• ГУМОРЕСКА

ПОБАЧЕННЯ

ЧИМ далі Василь Іванович Маслина брів вулицями знайомого містечка, тим більше звертав у думках з-понад півстолітньої життєвої дороги на стежини юності. Он там, над річкою, вони десятикласниками традиційно зустрічали схід сонця. А ось тут, в парку, Маслина згадав про неї. Він присів на лавочці під буйно кучерявим кленом і поринув у спогади.

Ледь не сорок років минуло з того часу. Саме під цим кленом він освідчився Ліді в коханні. Тут вони через якусь дрібницю посварилися... А може, подзвонити? Незручно... На трапю на Олексія, спливуть давно забуті ревнощі... Чи варто тривожити тихий сімейний ставок? А чому б і ні? Зустрінемось, як старі знайомі. Все таки треба подзвонити! Тим паче, що місцевий вузол зв'язку розташований поблизу.

Серце Маслини стріпнулось сполоханою пташкою, коли з телефонної трубки почув її голос:

– Слухаю.
– Ліда?
– Була колись. Тепер Лідією Михайлівною величають. Зрештою, це не основне. З ким маю честь розмовляти?
– Невже не впізнаєш? А я тебе впізнав одразу...
– Слухайте, громадянине, не говоріть зі мною ребусами. Чого вам треба?

Маслина зрозумів, що зараз покладуть трубку, і назвав себе.

– Невже це ти? – здивувалась Ліда.
– Уяви собі – я! – уже сміливіше вигукнув Маслина. – Іду з відряд-

ження, а тут пересадка на інший потяг. Шість годин треба чекати. От і вирішив подзвонити.

– Добре, хоч згадав про мене... Якось воно так тоді в нас вийшло... Минулого не повернеш... Що там казати. А тобі як живеться?

– Як усім: робота, сім'я, всілякі житейські турботи... Часто згадує про тебе! – сказав Маслина.

– Чому ж не написав жодного листа? Я так чекала.

– Та все якось не випало.

– Так, так, – зітхнула Ліда.

– Що так, то так, – згодився Маслина.

У розмові наступила пауза. Потім Маслина наважився і запропонував:

– Лідо, а що, коли б ми з тобою зустрілись?

– У трубіці помовчало.

– Приходь, я буду в парку, біля павільйону.

– Гаразд! Чекай на мене за годину.

Ця година здалася Маслині вічністю. Він ходив по парку, палив сигарету за сигаретою, подумки готував красномовні монологи й малював у своїй уяві, як вродлива жінка кидається йому в обійми і знеможено шепче:

– Я так тебе ждала! Чому ти ні разу не приїхав?

Маслина від задоволення заплющує очі. Та, позирнувши на годинника, поспішно йде до павільйону. Вже за столиком поступово звільняється від чарів уяви і починає реально оцінювати ситуацію. Сувора дійсність жахає: «А раптом мене побачить тут і впізнає хтось із колишніх знайомих, якимось чином поведомить дружині?»

Словник-жартівник

БЕЗДАРА – гість без подарунка.

ВІРУС – людина, яка всьому вірить.

ГУБИТИ – фарбувати губи.

Петро ЛЯШЕНКО.

Отписки-самотписки

БОКАЛЬНЕ ТРІО.

БРАГОНЬЄРИ.

ВИЛА АВТОРИТЕТУ.

ВІЧНИЙ ДЖИГУН.

Тимофій ГРИЦЕНКО.

Житомирська обл.

Караоке

Ой посію під віконцем

Для милого гречку:

Нехай скаче він у неї

Отут, недалечко...

Мал. Анатолія МАГДИНИЧА.

Народні устішки

Рано-вранці жінка будить чоловіка:
– Прокидайся, Миколо, півень уже проспівав!
– А що мені той півень? Я ж не курка.

– Як справи? Все ще маски шиєте на Малій Арнаутській?
– Таки ні. Для нас це вже невігдно – всі запасилися ними до кінця століття. Ми зараз вакцину варимо...

На прийомі в сімейного лікаря:
– Щось у мене печінка поболіє.
– А ви часом одеколон не пили?
– Пив. Не допомагає.

Розмовляють два пенсіонери:
– І як тобі нові тарифи на комунальні послуги?
– Ти знаєш, таке враження, що тепер живу не в малогабаритній «хрущовці», а в царських хоробах!..

Зустрілись «ділові» одесити:

Іронізми

- Якби не стільки помилок, можна б подумати, що ми нічого не робили.
- У нас суспільство загальних міркувань.
- Інколи закони не мають не тільки зворотньої сили, але й прямої.
- У тому, що ми говоримо одне, а діємо по-іншому, є своя логіка.
- Час лікує, але ж яку велику плату бере за це!
- Ми так довго ні у що не вірили, що тепер готові повірити у будь-що.
- Чим менше знаєш, тим менше сумніваєшся.
- Він прожив яскраве, наповнене потягом до піднесення, красиве життя! Звали його Мильним Пузирем.

Олександр ХИМИЧ.

• МАЙЖЕ З НАТУРИ

Не пощастило

Зустрілися на вулиці. Привіталися. Руки струснулися, мов замки бундерів двох вантажних вагонів.
– Як поживаєш?
– Чудово!
– А дружина?
– І не питай. Найкраща в світі. Гарна. Привітна. Лагідна. А як захоплюється кулінарією! Готова вдень і вночі готувати! Причому готує не гірше шеф-кухара з елітного ресторану. Щодня нове меню. Я на дванадцять кілограмів поправився. На роботі її теж хвалять. Вчора чергову премію отримала. Мені на пиво віддала.

– Теща, мабуть, проходу не дає? Вимагає допомоги, ізольованої кімнати у твоїй квартирі?
– Навпаки. Іще на весіллі пообіцяла іномарку подарувати.
– Обіцяного сто років ждуть.
– Можливо. Тільки не в мене. Купила. Дитину мою, свого онука, няньчить. Корову продала і підсвинка, а нам гроші на новий телевізор вчора прислала. Не знаю, що з нею робити. Ідемо в гості – веземо кі-

лограм ковбаси, цукерки, бублики, а назад – центнерами. Сало. М'ясо. Яйця. Крупи. Олію...
– А зарплата? – не відстає.
– Вистачає. Може навіть позичити.
– Із здоров'ям, часом, не слабувати? – питає майже безнадійним голосом.
– Хіба по мені не видно? Зуби – наче в коня! Штангу піднімаю. Вранці кроси бігаю. Тенісом займаюся. Про коронавірус можеш навіть не заїкаться – мене ніякий вірус не бере.

– Значить, усе гаразд? – аж сполотнів.
– Усе.
– Усе, усе, усе?
– Довіку б так.
Пішов і не попрощався.
«Іди собі, – думаю. – Бач, як настрий собі зіпсував! А в мене завжди все гаразд. От лише зранку нічого не їв. Де б його дешево перекусити?»

Віктор СЕМЕНЯКА.

Мал. Олега ПОПОВА.

Всяка всячина

- 90х60х90 – це код жіночої удачі!
- На похмілля будь-яка вода здається артезіанською.
- Після свого знаменитого весільного маршу Мендельсон писав тільки сумні мелодії.
- Досвідчені банкіри читають на ніч своїм дітям не казки, а кредитні історії.
- Діагноз: «Оглух внаслідок дуже гучного сьорбання під час обіду».

Маленькі хитрощі

Вам уже за сорок? А ви, коли цікавляться вашим віком, сором'язливо відповідаєте, що вже виповнилося тридцять. Хоч насправді бажаєте в очах навколишніх мати вигляд на двадцять років молодше. Тож, якщо хочете, щоб усі захоплювалися вашою молодістю, кажіть, що вам майже шістдесят років!

Запитаннячка

- Чому рідкісні падлюки зустрічаються все частіше?
- Якщо в одній країні владі не пощастило з народом, а в іншій – народу з владою, то, може, їм варто обмінятися?

• ПО ДВА СЛОВА З БАЙОК КРИЛОВА

КІТ І КУХАР

У Кухаря пропало десь курча, і він до півночі все на Кота бурчав, хоч добре знав, де те курча поділось.
Чого ж бурчав? Бо так годилось.

ЛЕБІДЬ, ЩУКА І РАК

Нарешті Лебідь, Рак та Щука дійшли до згоди і дружненько потрудилися – з багнуки вицупили віз.
Та бач, яка штука: На півтора століття запізнились.

ДЕМ'ЯНОВА ЮШКА

Завзято всіх Дем'ян припрошував до юшки не ждучи похвали, не боячись хули. Він скрізь взаємність мав і був Для всіх він – душка.
(А рибка і сальце громадськими були).

ОСЕЛ І СОЛОВЕЙ

Осел – осел не тому, що гудить Солов'я, а тому, що на ньому їздять щодня.
Віктор ЛАГОЗА.

Реклама

«Увага! Чудова акція! При купівлі однієї баночки червоної ікри – десять надколених яєць у подарунок!»

Архів "зорянського" гумору на сайті:
www.zorya.poltava.ua

